

Τὰ μπουχτίζουν στὰ γράμματα (Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἀγ. Παΐσιος Ἀγιορείτης](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Βλέπω παιδιὰ ποὺ ἔχουν τελειώσει ὄχι μόνο Λύκειο ἀλλὰ καὶ Πανεπιστήμιο νὰ γράφουν κάτι γράμματα, νὰ κάνουν κάτι λάθη... Ἐμεῖς τοῦ Δημοτικοῦ ἤμασταν καὶ τέτοια λάθη δὲν κάναμε. Καὶ ἂν εἶναι φοιτητὲς τῆς Φιλολογίας ἢ τῆς Νομικῆς, κάτι γίνεται. Ἄν εἶναι ἄλλης Σχολῆς, δὲν ξέρουν νὰ γράψουν. Ἐνῶ τὸ Σχολαρχεῖο παλιὰ ἦταν... (σὰν Πανεπιστήμιο). Ἐδῶ βλέπεις καὶ στὸ Δημοτικὸ πόσα μάθαιναν τότε τὰ παιδιὰ, πόσο μᾶλλον στὸ Σχολαρχεῖο!

Σήμερα τὰ φορτώνουν ἓνα σωρὸ καὶ τὰ μπερδεύουν. Τὰ μπουχτίζουν στὰ γράμματα χωρὶς πνευματικὸ ἀντιστάθμισμα. Στὰ σχολεῖα τὰ παιδιὰ πρέπει πρῶτα νὰ μαθαίνουν τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ. Μικρὰ παιδιὰ νὰ πᾶνε νὰ μάθουν ἀγγλικά, γαλλικά, γερμανικά –ἐνῶ Ἀρχαῖα νὰ μὴ μάθουν – μουσική, τὸ ἓνα, τὸ ἄλλο... Τί νὰ πρωτομάθουν; Ὅλο γράμματα καὶ ἀριθμοὺς καὶ ἐκεῖνα ποὺ εἶναι νὰ μάθουν, γιὰ τὴν Πατρίδα τους κ.λπ., δὲν τὰ μαθαίνουν. Οὔτε πατριωτικὰ τραγούδια οὔτε τίποτε.

Πιάσε ἓνα ἀπὸ τὰ σημερινὰ παιδιὰ τώρα καὶ ρώτησε τό: «Σὲ ποιό νομὸ εἶναι τὸ

χωριό σου; Πόσο πληθυσμό έχει;». Δεν ξέρει νὰ σοῦ πῇ. Σοῦ λέει: «Θὰ πάω στὸ Πρακτορεῖο, θὰ πάρω τὸ λεωφορεῖο καὶ θὰ μὲ πάη στὸ χωριό. Ἀφοῦ ξέρει ὁ εἰσπράκτορας, θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλω νὰ πάω στὸ τάδε χωριό, θὰ πληρώσω καὶ θὰ μὲ πάη». Ἐμεῖς στὸ Δημοτικὸ ξέραμε ὅλον τὸν κόσμον ἀπ' ἔξω. Γιατί ἔπρεπε νὰ ξέρης ἀπ' ἔξω τὶς πόλεις ὅλων τῶν κρατῶν ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες κατοίκους καὶ ἄνω. Μετὰ ἔπρεπε νὰ ξέρης τὰ μεγαλύτερα ποτάμια στὸ φάρδος καὶ στὸ μάκρος καὶ τὰ ἀμέσως μικρότερα, τὰ μεγαλύτερα βουνὰ κ.λπ. –πόσο μᾶλλον τῆς Ἑλλάδος! Τὸ ἔχω δεῖ καὶ σὲ μεγάλους ὅχι μόνο σὲ μικρὰ παιδιὰ· φοιτητῆς νὰ μὴν ξέρη πόσους κατοίκους ἔχει ἡ πόλη στὴν ὁποία σπουδάζει! Ρώτησα ἕναν ποιό εἶναι τὸ μεγαλύτερο βουνὸ τῆς Ἑλλάδος, καὶ δὲν ἤξερε. Ποιό εἶναι τὸ μεγαλύτερο ποτάμι, τίποτε. Τὸ πιὸ μικρό, οὔτε αὐτό. Φοιτητῆς καὶ νὰ μὴν ξέρη τίποτε γιὰ τὴν Πατρίδα του! Θά' ρθοῦν μετὰ οἱ ... «φίλοι»μας, οἱ γείτονες, καὶ θὰ τοῦ ποῦν: «Αὐτὴ δὲν εἶναι πατρίδα σου· εἶναι πατρίδα δική μας», καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ: «Καλὰ λέτε, ἔτσι εἶναι!» Καταλάβετε; Ἐκεῖ πᾶμε! Ἄν ρωτήσης ὅμως τὰ σημερινὰ παιδιὰ γιὰ τὸ ποδόσφαιρο ἢ γιὰ τὴν τηλεόραση, τὰ ξέρουν ὅλα καὶ ὅλους ἀπ' ἔξω.

Καὶ βλέπεις, ἦρθαν παιδιὰ ἀπὸ τὴν Ἀλβανία καὶ ἤξεραν γράμματα. «Ποῦ τὰ μάθατε τὰ γράμματα;», ρωτᾷς τοὺς Βορειοηπειρώτες. «Στὶς φυλακές», σοῦ λένε. Ἐκεῖνα τὶς φυλακὲς τὶς ἔκαναν σχολεῖα. Τὰ δικά μας τὰ παιδιὰ τὰ σχολεῖα τὰ ἔκαναν φυλακὲς· κλείστηκαν μόνονα τους μέσα μὲ τὶς καταλήψεις... Τὰ παιδιὰ σήμερα, ἰδίως στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, εἶναι ζαλισμένα· πιὸ πολὺ στὸ Γυμνάσιο καὶ στὸ Λύκειο. Στὸ πανεπιστήμιον εἶναι πιὸ ὥριμα. Ἐκεῖ ἄλλωστε, ὅποτε θέλουν πηγαίνουν.

Πηγή: agiazoni.gr